

Sygn. akt II Cz 908/13

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy II Wydział Cywilny - Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Ireneusz Płowaś

Sędziowie: SO Janusz Kasnowski

SO Aurelia Pietrzak

po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 2014 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Funduszu (...)z siedzibą w W.

przeciwko S. S.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 30 lipca 2013 r., sygn. akt I Nc 11735/12

postanawia:

1. zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że sprostować nakaz zapłaty z dnia 4 grudnia 2012 r. wydany w postępowaniu upominawczym przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy sygnatura akt I Nc 11735/12 w ten sposób, iż w miejsce nazwiska pozwanego „Ś. wpisać „S.”,
2. nie obciążyć pozwanego kosztami postępowania zażaleniowego.

sygn. akt: II Cz 908/13

UZASADNIENIE

Powód (...) Fundusz (...) w W. wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wskazując, iż pozwanym w sprawie jest „S. Ś.”.

Nakazem zapłaty z dnia 4 grudnia 2013 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy orzekł zgodnie z żądaniem pozwu, mylnie oznaczając pozwanego jako „S. Ś.”. Na wniosek powoda Referendarz sprostował omyłkę wskazując jako poprawne nazwisko „Ś.”.

Powód wystąpił z kolejnym wnioskiem o sprostowanie nakazu podając, że pozwany ma na nazwisko „S.”.

Referendarz sądowy oddalił wniosek stwierdzając, że sprostowaniu podlegać mogą tylko omyłki sądowe, nie zaś strony. Tymczasem w pozwie powód oznaczył pozwanego jako „S. Ś.”.

Na powyższe postanowienie referendarza skargę złożył powód.

Postanowieniem z dnia 30 lipca 2013 r. Sąd Rejonowy w Bydgoszczy oddalił wniosek o sprostowanie nakazu zapłaty.

W uzasadnieniu Sąd wskazał, że kolejny wniosek o sprostowanie nakazu był niezasadny. Sąd przede wszystkim zauważył, że strona powodowa wielokrotnie przedkładała Sądowi dokumenty zawierające błędne oznaczenie nazwiska pozwanego. Niektóre z nich wskazują na prawidłową pisownię jego nazwiska, jednakże obecnie Sąd nie jest w stanie ocenić, która pisownia jest poprawna. Skoro natomiast powód występuje z kolejnym wnioskiem, to organ orzekający ma podstawy do przyjęcia, że tym razem powód dokonuje wyboru jednej z wcześniej przedstawionych form pisowni nazwiska pozwanego. Konkludując, Sąd Rejonowy zaznaczył, że mylne oznaczenie strony pozwanej w powyższym nakazie jest wynikiem błędu strony nie zaś Sądu, a tego typu omyłki nie podlegają sprostowaniu w myśl art. 350 k.p.c. Wobec tego, w myśl art. 398²³ § 1 k.p.c. Sąd oddalił wniosek powoda.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł powód domagając się jego zmiany poprzez sprostowanie oczywistej omyłki pisarskiej w nakazie zapłaty z dnia 4 grudnia 2012 r., polegającej na błędnym określeniu nazwiska pozwanego. Prawidłowe brzmienie nazwiska to „S.”. Nadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania zażaleniowego. W uzasadnieniu wskazał, że z materiału dowodowego zebranego w sprawie, w szczególności zaś z zawiadomienia o zdarzeniu drogowym sporządzonym przez Policję, wyraźnie wynika, że pozwany ma na nazwisko S..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie powoda jest zasadne.

Istotnie, powód zarówno w pozwie, jak również w pierwszym wniosku o sprostowanie wydanego w sprawie nakazu zapłaty, wskazał błędne brzmienie nazwiska pozwanego. Zgodnie z tym wnioskiem nakaz zapłaty został sprostowany postanowieniem z dnia 17 stycznia 2013 r. Nie oznacza to jednak, że rozpatrując drugi wniosek w tym zakresie – tym razem już z poprawnym oznaczeniem pozwanego – Sąd Rejonowy miał podstawy do jego nieuwzględnienia z tej przyczyny, że omyłka, która miała ulec sprostowaniu, powstała po stronie powoda, nie zaś Sądu. Takie postępowanie, biorąc pod uwagę oczywisty charakter zaistniałej omyłki pisarskiej, nie może zyskać aprobaty Sądu odwoławczego.

Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, że nawet jeżeli omyłka pisarska w oznaczeniu strony pozwanej jest wynikiem braku precyzji powoda, to fakt ten nie zamyka mu drogi do skutecznego domagania się jej naprawienia za pomocą instytucji sprostowania z art. 350 § 1 k.p.c., jeżeli oczywiście nie prowadzi to do naruszenia tożsamości strony pozwanej, a jedynie służy konkretyzacji jej oznaczenia, koniecznej do tego, aby wydane orzeczenie mogło zostać wykonane w drodze postępowania egzekucyjnego. W niniejszej sprawie omyłka pisarska sprowadzała się jedynie do tego, że pierwszą literą nazwiska pozwanego powinna być litera S, a nie „Ś.zatem bez wątpienia, w celu zapewnienia możliwości wyegzekwowania roszczenia przez wierzyciela, istniały podstawy do sprostowania nakazu zapłaty w myśl art. 350 § 1 k.p.c., albowiem nie jest korzystne, aby w obrocie prawnym funkcjonowały orzeczenia, których wykonanie ze względu na tego typu drobne uchybienia nie było możliwe.

Jednocześnie zaznaczyć należy, że zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwalał Sądowi Rejonowemu na ustalenie poprawnego brzmienia nazwiska pozwanego jako „S.”. Forma ta widnieje zarówno na zaświadczeniu o zdarzeniu drogowym sporządzonym przez Policję, które winno mieć decydujące znaczenie /k.9/, potwierdzeniu okoliczności wypadku /k.14/. Po dokonaniu analizy dokumentów dołączonych do pozwu należy stwierdzić, iż błąd w nazwisku pozwanego powstał na etapie wpisywania nazwiska pozwanego do jego dokumentacji (systemu). Zatem, w ocenie Sądu Okręgowego, nie sposób zarzucić powodowi, że dokonuje „wyboru” jednej z powoływanych pisowni nazwiska pozwanego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. zmienił zaskarżone postanowienie w ten sposób, że sprostować nakaz zapłaty z dnia 4 grudnia 2012 r. wydany w postępowaniu upominawczym przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy sygn. akt: I Nc 11735/12 w ten sposób, iż w miejsce nazwiska pozwanego „Ś.” wpisać „S.”.

Z uwagi na fakt, iż pozwany nie miał wpływu na powstanie powyższej omyłki, Sąd Okręgowy na mocy art. 102 k.p.c. nie obciążył go kosztami postępowania zażaleniowego.